

Mistično Vino

Šejh Mustafa Žujo je jako volio Podgradsku Ali-Pašinu džamiju u Stocu i često bi u njoj obavljao namaz. Tarabe ofarbane u zeleno, kamene stepenice čiste, silazio je polako i sigurno nakon ikindija namaza. Poznata kafana „pod brijestom“ odmah do džamije. Stablo je staro i razgranato i ne pamti se kad je posađeno. Ljudi su sjedili i bezbojno gledali jedni u druge uzaludno nastojeći da „skrate vrijeme“ jer je oduvijek obrnuto. Vrijeme skraćuje naše živote i posve su nemoćni, borbu s vremenom još niko dobio nije. Kafana je bila puno. Za jednim stolom nekoliko ljudi je bilo dobro pripito i pozivajući tom stolu su mahali rukama jer pijan čovjek vjeruje da su baš sve oči uprte baš u njega i da je upravo on centar svih zbivanja. Možda baš zato opojna magla samozaborava i odolijeva i ljudi joj podliježu u svim vremenima. Kad-kad lako a nekad tjeskobno ali gotovo uvijek s početnom radošću Mustafa je lagano odmicao ne obazirući se.

Ali đavo neda mirovati, pogotovo pijanom čovjeku koji bi uvijek i iznova htio da se dokazuje, čak i kad ne treba i nije pozvan.

Tako se i stari Hasan ustade sa stolice i viknu: „Hej... hodža Mujo... popi jednu s nama“... Šejh Mustafa se okrenu se tijelom. Neki se zakikotaše iz sveg glasa, pođe prema njima odmah mu donesoše stolicu sa skrivenim podsmjehom na usnama. „Šta pijete“? - upita on dvosmisleno.

„Vino“- „ko* što vidiš“- zasmija se glasno trgovac Mehmed. Nešto neodređeno je lebdjelo u zraku.

„Daj i meni jedno“, - obrati se Šejh konobarici Mari.

„He, he ...“ - evo i hodža pije“- dobaci neko iza drugog stola, mnogi se znatiželjno osmjehnuše. „Samo ti Maro donesi!“ - nastavi Mustafa. Dvojica za stolom zapljeskaše rukama, neko za susjednim stolom lupi šakom o sto i zacereka se glasno. Konobarica donese čašu vina i stavi je pred šejh Mustafu. Dosta ljudi se dignu do stola znatiželjno upiljivši oči. On uze čašu pred sobom i u dva gutljaja popi malo više od polovine.

„Svaka čast“- ubavi Hasan zlobno kao da odnosi pobjedu nad samom vjerom i izgoni dobrotu iz postojanja.

„Ha“- „evo hodža pije“, nastavi trgovac Adem likujući jer kada padamo mnogi uživaju u zamišljenoj nadmoći zavaravajući sebe. Šejh Žujo ustade iza stola i udalji se bez riječi. Iznova se začu veliki pljesak i zvižduci dok je on lagano odmicao. „Čekajte“... javi se iznenada i gotovo postiđeno Abdulah, inače ozbiljan i staložen čovjek.

„Nešto je ovdje sumnjivo“- dodade on zloslutno. Uzevši čašu u ruku om otpi malo od onog što je ostalo iza Šejh Mustafe.

„Ljudi“... uzviknu zabezegnuto- „ovo je sok, nije vino“.

Par ljudi se približi i svi otpiše pomalo uvjerivši se da je u pitanju sok a ne vino. Kako je šejh uspio da pretvori vino u sok niko nije znao objasniti. Kafanom zavlada muk a u zraku se osjećao strah. „Ovo nam nije trebalo“- javi se neko zabrinuto i sa gorčinom u glasu. Ljudi stadoše unezvjereno mahati glavama gledajući pred sebe, poniženi i postiđeni. Događaj je bio i prošao ali je zapamćen. Čak su i jedne Austro-Ugarske novine iz tog vremena donijele članak o ovome a istinitost svega je potvrdilo dosta ljudi od kojih je nekoliko bilo kršćanske vjeroispovjesti.

(Slika –Nišana Šejha Mustafe Žuje)